

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 6.— P
Pártoló tagoknak 8.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTER JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

Apostoli Nuncius Urunk üzenete:

„A Magyarországi Katolikus Legényegyletek Országos Szövetségének Ifjúsági Nagygyűlése alkalmával küldött és Krisztushoz való hűséget kifejező táviratot örömmel vettem.

Határtalan vigasztalást szerez a Szentatyának az a gondolat, hogy a Katolikus Legényegylet olyan ifjakat nevel, akik mindenkor hűséggel kitartanak Krisztus mellett. Csak haladjanak továbbra is a megkezdett úton.

Ehhez a magasztos élethez Öszentsége kegyesen küldi *minden egyes tagnak Apostoli Áldását*. A magam részéről pedig szívesen emlékezem meg imáimban a Katolikus Legényegyletről.

ANGELO ROTTA s. k.,
Tébai Érsek, Apostoli Nuncius”.

P. Jäger Ottokár SDS :

Üdvözlünk, áldunk

Királyleány !

Új év: boru vagy derű

Nehezen tudtuk kivárni, amíg napjainkban végtére Árpádházunk Boldog Margitja a küzdő Egyház előtt hivatalosan is a szentek közé sorolódott. Nem kis örömeinkre történt ez. Első szavunk a tisztelet szava: Üdvözlünk, áldunk Királyleány!

A mi szemünkben napsugár lány vagy Árpádházi Szent Margit! Régi latin könyv segítségével nyomon kísérjük napsugáredetét útját. Veszprémben kelt fel életed napja 1942. I. 27-én. Ez a nap a Te napod és a mi napunk. Ezen a napon kiváltképp elrövedünk szende, szelid, de egyben hősies életed egész áldozatán. Apáca lettél zsenge korodban. Tiszteljük mi is az apácákat, de a tisztelendő nővéreken kívül ép oly szent tisztelettel nézünk körül a leendő hitvesek és leendő édesanyák között. A világi élet keretei között keressük a Te vonásaidat. A szépségen, gazdagságon, szellemességen, vagy talán éppen a cigarettázáson avagy sportkedvelésen, hódító külsőn továbbá moziban való jártasságon és hasonlókban kerestül nem mindig fedezzük fel a Te napsugaradat. Te annyira tiszteled Szűz Máriát, írták Rólad, hogy Magad is egészen szűzmáriás lettél. Szentmargitos és

Fátyol lebeg az új év előtt. Az ó év alakját és arcát félig még ismerjük, félig már felejtjük. De az új év alakja is, arca is hozzáférhetetlen és átláthatatlan ködfal. Keszeg vagy kövér lesz az alakja, mosolygós vagy eltorzult az arca? Ki tudná megmondani.

Nos, vállalkozó szellem még mindig akadt. Nem volt még oly idő, hogy egyesek ne tudtak volna jószolgatni, mások ne kezdtek volna kétes értékű találgatásba, ismét mások ne fogtak volna bizonygatásba. Ha az úgynevezett jól értesültek és beavatottak, vagy a kapásból látnoki társaink jövőlátó kijelentéseit leltározónak és tárolónak, az új évnék alakja és arca újból oly ellentmondóan ismeretlen volna, mint náluk nélkül volt.

Szövögessék mesemondóink édesbús, megnagyváltató vagy felborzoló mondókáikat rózsaszínből vagy éjfeketéből, szivárványból vagy égindulásból meg földrengésből, az Isten, minden idők Ura, nem vesz róluk tudomást és semmiben sem köti magát hozzájuk. Távol van még tőlünk a jövő. A távolból viszont a gróf, a cigány meg az ügyesen pojcázott madárijesztő körülbelül egyformán hat. Ha akarom gróf; cigány, ha úgy tetszik, de lehet, hogy csak ma-

szűzmáriás napsugarakat keresünk azokon, akikkel nem szórakozhatnékből, hanem családot alapíthatnékből társalgunk. Amikor a Nyulak szigetén később teljes testi és lelki szépségében tűzött napsugard, mily hű maradtál Magadhoz és Istenedhez! Cseh király és lengyel korona nem olthatta ki napsugard fényét és melegét. A „holtomiglan-holtodiglan“ vonzó napsugara, jaj, de sokban időnap előtt kialszik azok közt, akiket ismerni szerencsések, illetőleg szerencsétlenek vagyunk. Te más voltál, mint sok mai leánytestvéred. Ez a szeliden világló napsugard fon fejed köré glóriát és irányítja eszményeket kereső szemünket Feléd.

Két részről is királyi vér csergedezett ereidben, mégis büszke lenni és kivételeket kérni nem szoktál és nem is tudtál, sőt egyenesen rosszul esett Neked, ha királyi szüleidet, Téged tömjénezev emlegettek. Majdnem kislány voltál még akkor is, amikor lehunyttad szemeidet e világ előtt s mégis, sohse voltál porpiciny ember, aki fogadja, sőt elvárja a megkülönböztetett tiszteletet. Alázatban, elégtétel nyugtásában, szeretetben gyult ki minduntalan napfényed. Amilyen szelid voltál, olyan erős is: amilyen szende, olyan bátorlelkű, kitartó, hűségese és hősies. Tudtál lemondani és önmagadon felülkerekedni és felemelkedni az Istenig. Ezüst evőkészletet és arany ivőkészletet el tudtál Magadtól tolni, mert ezüstnél-aranynál különbbé mintáztad a belső világodat. Felülmutad ösztöneidet, felül a hajlamot, felül a csirázó szenvedélyt, úgyhogy Tőled csak tanulhatunk. Valahányszor ezeket a Te kedves napsugaraidat látjuk felfényleni leányismerőseink körében, iparos és kereskedői lelkünk ünnepet ül és úgy vagyunk vele, mintha saját boldogságunk égig erő útját köveznénk ki... Ilyen élet mellett áldás voltál minden vonalon. Áldása kolostorodnak, áldása a szigetnek, áldása az országnak, áldása vérpárás multunknak és áldása lezel időtlen idők magyarjainak az ítélet napjáig.

1271-ben kihunytt a földi Napsugard és kigyult az égi, az igazi Napsugard. Árnádházi Szent Margit, Szent István birodalmának Napsugara! Ismerünk, tisztelünk és szeretünk. Üdvözlünk, áldunk kedves, szent Királyleány. Nem tudunk Veled betelni. Ezer-szeresen újonnan megtestesülve szeretnénk látni minden katolikus magyar leányban.

„És az Ige testté lön...”

Az Úrangyalában mindennap imádkozzuk és a mindennapi szentmise végén elmondjuk Szent János evangéliumának az élet legmélyét feltáró szövegrészében a mondatot: „És az Ige testté lön...” Jelenti e mondat: Isten, a második isteni személy Krisztusban testté lön, testet öltött, emberi testet-lelket vett magára, hogy bennünket megváltson, hogy nekünk életpélda legyen.

Sokszor elméledünk már arról, hogy minden gondolatnak szükségyszerű velejárója: a formába öltözés, a látható világban, a természetben való megjelenés. Ha valamit látok, hallok, azt tudatomba emelem, gondolatom keletkezik róla. Ezt a gondola-

dárijesztő. Mit lehessen messziről tudni? A jövőnek éppen az a lényege, hogy még csak útban van, jön és jövőget, az alatt még az is meg lehet, hogy a csiga előbb ér ide, mint akár a villám. Látjuk a felhőket mi is, ismerjük a kitörő vihar elsőprő erejét, tisztában vagyunk a természet vad erejével, de ki biztosít róla, hogy a nap nem fogja-e a következő résen már a következő pillanatban kerek ábrázatát kidugni és visszafojtott kuncorgásba kezdeni a megsebzett kis és nagy gyermekek inaszakadt természetén. A jelen is csak percnyig a miénk, a multat hova-hamar visszaveszi tőlünk az Isten, a jövőt percenkint adogatja. Kis nemzeteknél és nagy nemzeteknél, kis embereknél és nagy embereknél egyaránt ez a szabály. Így tett mindig, így teszi most is az Isten, — valljuk be, jól van ez így teljesen. Ki adhat az Istennek tanácsot, ki írhat Neki valamit elő, ha egyszer Ő iónak látta, hogy a jövő titkát fenn tartás Magának és még az ég angyalainak se szőlion felele nemhogy a félhadrag, fölműveltek vagy túlműveltek letérképezhetnék a holtnapot.

Az új évet is megadó, hálás, tisztos szívvel vesszük át az Istentől. Ha ború, ha derű, nem szoroz, nem oszt, ha egyszer Isten indítja útnak és nekünk szánta. Álltunk mi már tatáriárás előestéiön, nvakig voltunk mi már török vészben, katasztrófák nemzetdakei és nemzete voltunk maid mindig, százesztendős vagy huszesztendős borúnak sem szabad bennünket kétsébebe eitenie. Reményleni még a remény ellenére is kellene! Vagy ma már bűn volna reményleni egy jobb hazát, mondiuk szentistvánián fénves, nagyaliosian foitogatlan magvar iövendőt? Kegvelemdfést adiunk a derű reményének és a remény derűiönék? Mit vétett ellenünk a remény, amikor tatar és török meg másmilven multunk is volt már? Az Isten senkiről sem feleltkezik el, sem Józsefről a börtönben, sem Dánielről az oroszlanveremben. Vagy újabban már az Isten is feledékeny lett volna?

Az új évben ki és mi lesz a magyar, ki és mi leszök én is? Pont, vessző, gondolatjel, felkiáltójel, saítóhiba? Értelmes mondat, vagy egész oldal szép szöveg? Az élet könyvében halálbetű, tanácsra szorult epizód? Óda, himnusz, gúnvval, közmondás vagy völdáldozás? Dráma vagy édeskes regény? Szemfényvesztő vagy névtelen munkás? Sas vagy bagoly? Egér vagy veréb? Két szóval: ború vagy derű? Egy szempontból mindegy. Túl a borún és túl a derűn, az istenfőlőknek minden a javukra válik. Lelkiismeretünk mindenképpen tudni és sugni fogja, mi a teendők, Isten áldja a borút, Isten áldja a derút.

tot szükségyszerűen szavakba foglalom először magamban, a magam számára, sőt sokszor elsőhajtom, hangosan kimondom vagy barátainnak, ismerőseimnek sürgősen elmesélem. Mindekkor a bennem támadt gondolatot formába öltöttem, szavakban mondatokban jelenttem meg a világban.

Isten mindöröktől fogva gondolt mindnyájunkat külön, külön. Istennek ez a rólunk való gondolata időben: fogalmazásom percében formát öltött, testet öltött, megjelent a látható, tapasztalható világban. Isten „legyen!“ szava-igéje: rólam való gondolatát lelkem útján testbe öltöztette. Az isteni gondolat, akarát fogalmazásom percében bennem testet öltött, az ige bennem is testté lön.

A rólam való isteni gondolat, terv, teremő akarat: a lelkem a testben is megörzi a létét és lénye-

gét adó isteni gondolatot, tervet, Isten-képmást: munkában, tevékenységben, teremtésben, alkotásban megnyilatkozó *isteni erő, hatalom és igazságban, szépségben, jóságban, szentségben megnyilatkozó isteni szépség.*

Az a *küldetése* *lelkemnek*, hogy a benne rejlő isteni erőt és szépséget: Isten-képmás voltát *kinyilatkoztatassa a világnak*. Ez a kinyilatkoztatás az Isten dicsősége s egyúttal a kinyilatkoztató embernek és a kinyilatkoztatást látó halló és felismerő embertársaknak a boldogsága. Ezt jelenti a karácsonyi üdvözlő szöveg: „*Dicsőség a magasságban Istennek és béke a földön a jószándékú embereknek!*“

A legényegyletek fajtánk és nemzetünk szolgálatában

Közismert az a hűség, áldozatkész, sokszor vértanúságig menő magyarság és nemzetszolgálat, mit megszállás alatt levő egyleteink: Komárom, Kassa, Kolozsvár, Zombor, Zenta stb. a megszállás nehéz évtizedeiben tanusítottak. Végtelen jól esik tehát az a gyönyörű ünnepest, amellyel *Kassa városa* ezt a hűség legényegyleti szolgálatot elismerte. *Emléktáblát helyezett* el Kassa városa a Katolikus Legényegylet székházának falában. Az ünnepségen résztvettek: dr. *Madarász* István megyéspüspök, vitéz báró *Schell* Péter főispán, dr. *Pohl* Sándor, Kassa város polgármestere, *Tost Barna* prelátos-plébános, felsőházi tag, *Bauernebl* Szilárd felsőházi tag, *Stolpa* Károly dr. főiskolai igazgató, *Horváth* György rendőrfőkapitány-helyettes, *Tost* László, vitéz *Faragó* Ede, *Kadlec* Antal, dr. *Pajor* Miklós országgyűlési képviselők, dr. *Margitfalvy* Sándor postai igazgató.

A megnyitó beszédet *Kmetz* György püspöki tanácsos, a legényegylet II. elnöke mondotta. A hivatalos beszédet pedig dr. *Pohl* Sándor, Kassa város polgármestere.

Midőn az egész Szövetség nevében innét is leg-hálásabb köszönetünk száll Kassa város közönsége felé és a városért és polgáraiért alázatos és buzgó imát küldünk a jó Istenhez, mindnyájunknak okulással, vizsgáztatással, követendő példaképpül közöljük itt le a Legényegylet székházába illesztett tábla szövegét:

„A Katolikus Legényegyletnek ez a háza volt a csehszlovák megszállás idején a virrasztó magyar lélek őrhelye, a vallásérkölcsi, népnevelő és szociális munka, a magyar lelket ébrentartó színjátzás, dal és zene, a keresztény magyar sport és cserkészlet otthona. Itt hangzottak el a magyar létküzdelmek harci riadói, itt kelt életre a város fegyveres polgári önvédelme. Megjelenő Kassa város törvényhatósága és közönsége a visszatérés ötödik esztendőjében, 1943-ban“.

Ha az egész világ rám szakad is...!

A latin költőnek híres mondása: „*Etiamsi fractus illabatur orbis, inpavidum ferient ruinae!*“ = „Ha az egész világ rámszakad is, akkor is meg nem rettenve allok a romok között!“

A világot futtában áttekintve általában *nem jó*. Tele van gondokkal, keserűséggel, fájdalommal, gyűlölettel, bosszúállással, irigységgel, üldözöttessele. A világháborús évek mindezeket a bajokat csak meghatványozzák. A rendesnél is több rossz zúdul reánk és mindig kevesebb jó s könnyebben és nagyobb mértékben rosszá válnak az emberek és nehezebb jönnek megmaradni.

Az ember testi-lelki természetének minden porcikája boldogság után vágyik, így van már megteremtve, megpedig minél maradandóbb, minél teje-sebb és tökeletesebb boldogság után. A karácsonyi evangélium igeri és juttatja is ezt a boldogságot azoknak, akik: *jószándékúak*.

A jószándékú, jót akaró emberek ma: *jó emberek*. Akik nem engednek be agyukba, gondolataikba rosszat. Hogy ne lassanak, ne haljanak, ne érezzenek rosszat, selejtet, bosszúságot, irigységet, gyűlöletet, tisztátalanságot, azt nem tudják megakadályozni, de, hogy mindezt *ne engedjek be tudatukba, gondolataikba, jöleg* ne váljak agyukban akarattá, elhatározássá, ezt igen.

Mind nehezebb a mai körülmények között gondolatainknak, szándékainknak e tisztántartása, belső békénk, harmóniánk, tiszta lelkivilágunk e megőrzése. Pedig ez lelkünk eredete, küldetése, működése és célja, a lételem és lényegemet adó isteni gondolatot: erőt, hatalmat, szépséget kinyilatkoztatni a teremtett világ lényein, ösztönein, atomrendszerén keresztül.

Maradjunk tehát jók! Gondolatban, akaratban, szándékban, lelkivilágban! Ezt hirdeti a karácsonyi angyali szózat, ezt állítja elénk a krisztusi életpélda. Akármennyire rosszabbodik körülöttünk a világ, akármennyire rosszabbak lesznek is az embertársak, én maradjak jó! Ne hasonlítgassam össze magamat azokkal az embertársakkal, akiknek nincsenek „gát-lásaik“ a jó tekintetében és akik ezáltal nagyobb állásra, hatalomra, pénzre, vagyonra, élvezetekre tetek szert. Akármekkora földi előnyökkel kecsegtet is a jótól való eltérés, a jónak elhagyása, maradjak mégis csak jó, maradjak maradéktalanul hű a lételem és lényegemet adó isteni gondolatban, szándékhoz, tervhez, teremtett lelkemhez, mely az isteni jó erejével és szépségével szökött bele testembe és lételem és működésének célja ezen isteni jó: erő és szépség világban való megjelenítése.

„*Etiamsi fractus illabatur orbis!*...“ Ha az egész világ megrohan is, és az egész világ rámszakad is, a romok között is maradjak rendíthetetlenül hű a jóhoz.

Karácsonyi üzenet! Jövő életem programja!

Megjelent a Szövetség nagy képes propaganda újságja:

Ara: 1.60 P „**Krisztus és én, mi ketten együtt...**“

Az ország egyleteinek működését ismerteti, kifelé való propagandára kiválóan alkalmas.

Kapható a Központban.

Emlékezzünk Testvérek!

Még nem ért véget az első világháború, amikor ezt a házat, amelyben a háború folyamán hadikórház volt, visszaadták eredeti rendeltetésének. A ház kezdett benépesedni a katolikus iparos és kereskedő ifjúsággal, visszatértek a régi tagok, lassanként a harctérről is. Megindult a Legényegyleti élet, a vallás-erkölcsi és hazafias nevelés legszebb remények-re jogosító munkája. Ifjaink, akiket kint a marxizmus és egy nemzetgyilkos, hazúg pacifizmus mákonyával akarnak megfertőzni, e ház tiszta légkörében hű keresztény, magyarok maradnak.

És akkor — 1918 végén — következett be az, amire addig legsötétebb rémlátásainkban sem gondoltunk, történelmünk kerekének szerencsétlen kisiklása, amely minket a Magyar hazától húsz évre elszakított... Elfelejtethjük-e, Testvérek — mit éreztünk, amikor idegen hadsereg lovainak patái csaltogtak utcáink kövezetén! Nem tudtuk elhinni, hogy valóságot látunk, gonosz álomnak tűnt az egész, amelyből rövidesen felébredünk... Jaj, *Kassa nem lehet más, csak magyar!*... Hiszen a világ lelkiismerete sem engedheti meg, hogy Rákóczi városában olyanok uralkodjanak, akiknek ehhez a városhoz semmi közük. Ennek lelkét nem értik és sohasem fogják megérteni... Valami szörnyű tévedés történt itt, erre hamarosan rá kell jönniök azoknak is, akik tévedtek... A magyar csodavárás napjai és hosszú hónapjai következtek... Emlékezték-e Testvérek, hogy itt még az átkozott magyar kommban is felszabadítót reméltek!?

Mire a város teljesen ráeszmélt a fájdalmas valóságra, hogy idegen uralom alá kerültünk, e házban már serényen folyt a munka a számkivetésbe került magyarság életének biztosításáért.

Házunkban működött már régebbtől a Keresztény Szociális Munkásegylet, s most a Legényegylet teljesen kitarja a ház kapuját a keresztény munkásság előtt, hogy itt ne csak kevésszámú elitet neveljünk, hanem a meglévő magyar értékállományból mentjük meg mindazt, ami a kisebbségi sorsban megmenthető. És amikor nyilvánvalóvá lett, hogy az itteni magyarság a felszabadulásig még az ő puszta létét se mentheti meg (a csehslavák államban való) politikai küzdelem nélkül, magyar politikusaink itt találták meg a talajt, amelyen a Keresztény Szociális Párt (akkoriban egyedüli magyar párt) szervezését megkezdhették és befejezhették. — Akkor és azután is a magyar politikai harcok élgárdái innen kerültek ki. — E ház nagyterme volt színhelye a nehéz választási akciók riadóinak és beszámolóinak.

Szálka volt ez a ház kezdettől fogva az idegenek szemében, (maguk között „magyar ház”-nak nevezték) s mindent elkövettek, hogy birtokába jussanak. E célból a keresztény szociális munkásegylet sikerült is felozslatniok és hogy a ház mégis a miénk maradt, az a Legényegylet elnöke éberségének és a legfelsőbb közigazgatási bíróság megmaradt jogtisztetésének tudható be. S ha a részletek teljes ismeretében még mélyebbre tekintünk, azt kell mondanunk: az isteni gondviselés azt már nem engedte, hogy az

itteni magyarság anyaháza és a magyar élniakarás végvári tűzhelye is idegenek kezére jusson.

De nem a politika, hanem a keresztény magyar művelődés háza volt ez, valóban az „iskolán kívüli népművelés” magyar Alma Mátere. Élettel teli zsongó kaplárhoz hasonlítot, minden zugában a keresztény magy r életét dolgoztak. A Legényegyletnek is jónéhány szakosztálya volt, de ottont nyújtott itt sok más otthontalan testvéri társulásnak is. Csodálatosan sokan tudtunk elférni ezen a kis helyen... Estéknént színes kaleidoszkopszerű kép tárul a szemlélő elé. Itt a magyar A. C. világi apostolai, ott a Ker. Szoc. Szakszervezeti vezetők tanácskoznak, emitt a Cserkészek végeznek „jó munkát” amott a fáradhatatlan műkedvelők színdarabot próbálnak, a kerti „stadion”-ban birkozóink gyakorolnak, mellettük túristáink beszélnek meg legközelebbi nagyszabású, a felsőbbvidéki társtalán magyar lelkeket felélesztő társaskirándulásukat. Innen dalosaink érces hangja csendül, onnan zenészeink hangszerei zengenek. — Ifjúsági és pártolótagok ülései és előadásai, szakosztályi, választmányi ülések minden zegben-zugban. Mindez egymás mellett és egymásután, szakadatlan sorozatban. Órákra kell beosztani a helyiségek használatát az egyes csoportok számára és sokszor már nincs is elég idő és elég hely. Ilyenek a hétköznapiak, hát még az ünnepnapok, a nagyközönségnek szóló előadások, pompás dal- és zeneestélyek és főleg színjátéso gárdánk felülmúlhatatlan nívón mozgó előadásai... A munka skálája roppant széles, a cél azonban csak egy: *a keresztény magyar élet idegen elnyomatás alatt is.*

Egymás között az itteni magyar sors nehézségeit már nem éreztük. *Testvérek voltunk társadalmi külömbőség nélkül* a mi közös otthonunkban. Hiszen házunk mindenkit, aki magyar volt, magához vonzott, s benne úr és munkás szépen megfér, mert mindkettő szíve egyformán: magyar taktusra vert. A keserűség, amit éreztünk gyermekeinknek idegennyelvű iskolákba való kényszerítése miatt, itt örömmre változott, amikor vasárnap délutáni színelőadásainkon láttuk, hogy apró magyarjaink *milyen hamar találnak magyar önmagukra.* Gondolhatunk-e meghatódás nélkül a mesedélutánoknak apró seregének kimondhatatlan örömeire és sok-sok más olyan dolgokra, amely igéret volt arra, hogy minden elnemzetlenítés ellenére Kassa újabb nemzedéke is magyar marad.

Ennek a keresztény magyar munkának állít most emléket Kassa város a ház falán elhelyezett márványtáblával. A tábla azok dicsőségét hirdeti, akik ezt a munkát végezték. Sokan voltak. Ha csak neveiket sorolnám föl a Legényegylet elnökétől kezdve, már magában túlnőné ennek a rövid visszajelentésnek kereteit. De nem a dicsőségért dolgoztak, csupán keresztény magyar lelkiismeretük parancsának tettek eleget a multban és ezt akarják tenni a jövőben is. „Áldjon vagy verjen sors keze”, mint keresztény magyarok itt akarnak élni és halni!

Van-e már „Kolping”-gyűrűd? Ára ezüstből 14 P

Szomorú tünete volt mindig kisipari életünknek: *menekülés a szakmától, tódulás a tisztviselői állások felé.* Voltak páran, aki ezt a tevékenységüket legnagyobb mértékben nem helytálló okokkal próbálták igazolni. Egy ilyen nem helytálló ok: a *kézműipar elpusztulása a gyáriparral folytatott versenyben.*

A kézműipar mindig megmarad, hiszen vannak olyan iparágak, amellyel a gyáripár nem foglalkozik, nem akarhat foglalkozni és nem foglalkozhat. Nem is ezekről a kisebb területű, igényű és jövedelmezésű iparágakról volt soha szó, hanem a nagyobb jövedelmet, nagyobb kifutási területet biztosító kézműiparról.

Bizonyos, hogy a világháború után a háború okozta pusztulás helyreállítása évtizedekig a gyáripár fokozottabb tevékenységét követelte meg. Már eddig is ezerszámra elpusztított városok újraépítése nagy tömegű típus-házakkal, típus-bútorokkal, típus-berendezési tárgyakkal fog történni. De bizonyos az is, hogy a vigasztalan látványú, tömegépitkezések és tömegberendezések szürke világába iparkodni fog mindenki *kézműipari termékekkel* valami egyéni ízlést, színt és szépséget varázsolni. A hatalmas szerszámgyárak repülőgép és tanktömegek gyártásának elhagyása után piacot fognak szerezni a mindennapi gyakorlati életre átállított üzemük kisebb kaliberű termékeinek, kisebb villanymotoroknak, dinamóknak. Ezeknek felvásárlói a *versenyképességet megtartani akaró kézműipari műhelyek lesznek.* Az új berendezkedésű kézműiparosok mindazt a munkát, amely durvább, nehéz, nagyobb fizikai erőt kíván, géppel végezhető, gépeikkel fogják végezni. Üzemköltségük e kis gépek, villanymotorok, villanydinamók következtében a minimumra redukálódik s messze fölülmúlja a gyáripár versenyképességét. A kézműiparosnak magának csak a finom munka, a művészeti, iparművészeti stílus, forma, szín, vonalak megadása marad.

Ma a legtöbb kézműiparnak nagy konjunkturája van. Legalább is addig, amíg nyersanyag felhajtható. Ezek a kisipari területeken a kézműipar ma is a *legmagasabb kultúrszinten* élhet, de előre is kell gondolnia. A jövőt is biztosítani a maga számára és ez az előrelátás tanácsolja a kézműipari műhelyeknek, a kis villanydinamókkal történő berendezkedését s egyéni ízlésű, művészi, minőségbeli munkára való átállítódást.

Régi közmondás azt tartotta: a *kézműipar arany talaj.* Bizonyos, hogy az egyik legszebb, legszabadabb, bőséges teremtő, alkotási lehetőségeket nyújtó, magas életszintet biztosító hivatás, foglalkozási ág megfelelő kezekben.

Ambrus János szabómester írja Palotásról :

„Főtisztelendő Atyám!

Engedje meg, hogy az elközelgő ünnepek alkalmával szeretettel köszönthessem. A Gondviselés bőséges áldását kívánom mindazon fáradhatatlan munkálkodásáért, amit a legényegyletekben negyed évszázadon át végzett. Kísérje a Mindenható áldása,

„Kedves, igentisztelt Barátom!

Végre, hosszú várakozás után a mult héten megkaptam Budapestről az annyira vágyott és nagy örömmel üdvözölt életjelet. Néhány kimerítő levelet írtam Neked az év folyamán, hogy megérkeztek-e, nem tudom. Mindenesetre megpróbáltam, hogy értesítselek Benneteket, hogy milyen eredményeket ért el a mi szent, nagy atyánknak, Kolpingnak műve . . .

Mily szívesen lennék köztetek, hogy személyesen mondjam el jókívánságaimat az egész világot átfogó Kolping-család nevében; de a Budapestről oly késve megjövő levél miatt még táviratot küldeni sem állt módomban. Így érzi az ember, hogy a háború mily keserűen szakítja el a legszebb kapcsolatokat szálait.

Először is tehát fogadd a jubileum alkalmával a legmelegebb, szívből jövő jókívánságaimat. Veled együtt köszönöm Istennek, hogy ezt a napot meg engedte érned. Személyileg pedig köszönöm Neked az áldozatkész, bátor és kitartó munkádat Kolping Atyánk művének érdekében. Én tudom, hogy az elmúlt évtizedek alatt a legnehezebb körülmények között is mit dolgoztál érte. Isten fizesse ezt meg Neked. Remélem és imádkozom érte, hogy jöjjön el az óra, amikor a boldog viszontlátás alkalmával elmesélhetjük egymásnak, hogy az utóbbi években mi minden történt.

Az újságokból bizonyára értesülsz róla, hogy az angol légítámadások a mi szent Kölnünket miként tönkretették. A hatalmas egyleti templomunkból csak a falak állnak. A mi kedves családi szentélyünk Kolping sírjával szintén romhalmaz. De reméljük, hogy a helyreállítás lehetséges lesz. Vezértitkárságunk hatalmas székháza nyom nélkül megsemmisült. A Breite-strassen levő Kolping házunk is súlyos károkat szenvedett, de kétharmad részében még használható.

A Kolping-emlékmű azonban áll. Egy messzi, szinte sivatagot mutató romhalmaz közepette áll Kolping és uralja a helyzetet. Vajon a jövő szimbóluma-e ez? Én hiszem, hogy a népeknek legnagyobb szüksége az *újjáépítés erejére* van. Erő kell az *atyák* szívébe, hogy újjáépíthessék családi otthonukat és a *mesterek* kezébe, hogy újjáépíthessék elpusztított városaikat. Ha azonban az *elkövetkezendő idők* ilyen hatalmas *újjáépítő erővel rendelkező atyák és tőkéletes mesterek után kiáltanak, akkor valóban Kolping után kiáltanak.* Ezen a gondolon és tényen nem szabad keresztülsiklanunk, ezt mindenkor személe kell tárnunk papjainknak és püspök atyáinknak . . .”

segítse meg friss erővel, jó egészséggel továbbra is, hogy még számos éveken át folytathassa áldásos tevékenységét az iparos ifjúság érdekében.

Nevemről nem ismerhet személyesen, mert nem voltam kiváló egvéniség az egyletben. *Egy ember voltam a sok között.* Öt éven át voltam tagja a központi egyletnek, de ez az *öt év az életemnek a legszebb emléke* marad, amíg élek. Ott voltam, amikor főtisztelendő Elnök Urnak 25 éves papi jubileuma volt, amikor az ipariügyi miniszter úr is szemé-

lyes megjelenésével tisztelte meg a központi házat. Amikor az Eucharisztikus Kongresszuson éjjel a Hősök téri fáklyával kezünkben álltunk sorfalat. A nagykörmeneten az Andrássy-úton zászlóerdőben vonultunk végig Pintér Atya vezetésével. Sok volna felsorolni azt a rengeteg ünnepséget, szép élményt, amiben az egylet által részesültem.

Mindez azonban külsőség. Fontosabbnak tartom azt a sok szép *értékes, hasznos előadást*, tanfolyamot, értekezletet, amelyeken öt éven át általában részt vettem. Az ifjúsági parlament a vármegye házán, s annak befejezése a Zeneakadémián, ahol az iparügyi miniszter úr is felszólalt. Mint egy szép film pereg le előttem a sok, sok szép esemény, valahányszor eszembe jut.

Éltemnek forduló pontja volt az a nagygyűlés, amelyet a budai vígadóban rendeztünk meg 1938 március havában a Dolgozó Leányokkal együtt. Ott hallottam egy leányt beszélni, amikor kifejtette ugyanazt az állásfoglalását, amit mi egyletisták tanulunk és előtünk mindig hirdetnek. Azt éreztem akkor, hogy nekem ezek között a leányok között kell keresnem jövődöbelimet. Akkor még nem tudhatam, hogy a Gondviselés éppen azt a leányt szánja nekem, aki akkor az ünnepi beszédet mondotta a leányok nevében.

Hosszú évek multak el azóta gondokkal és vesződésekkel és nekem mégis úgy tetszik, mintha tegnap lett volna az a sok szép esemény, ami legszebb emléke ifjúságomnak.

Hálás szívvel mondok köszönetet Elnök Atyának mindezekért a szép emlékekért, amiben az egylet által részesültem. De legjobban azt köszönöm, hogy az iparos ifjúság szakmai képzésének *fejlesztése érdekében* annyit fáradozott. *Az egyletnek köszönhetem, az lettem, ami vagyok.* Komolyan vettem az előadásokat, látogattam a tanfolyamokat állandóan, mert tapasztaltam, hogy az életben milyen nagy szükség van a gyakorlati felkészültségre. Voltam többször abban a helyzetben, hogy nálam korábban és szakmailag is idősebb emberek dolgoztak a kezem alatt, az én irányításom mellett. Ha nem kerülök az egyletbe, ezt soha nem érhettem volna el. *Szeretném oda kiáltani minden barátomnak: Fiúk, vegyétek komolyan a szakmát és tanuljatok, használjátok ki a tanulás lehetőségét! A legényegylet az a hely, ahol tálcán hozzák elétek elismert, kiváló szakemberek az értékes anyagot!* Számtalanszor tapasztaltam még egyleti fiú koromban, hogy a tudás hatalom és kenyér. Aki értékes ember akar lenni, annak nincs megállása, folyton tanulnia kell. *Iparos ifjak nem szeretik ezt hallani.* Azt mondják, könnyű volt azoknak, nekünk már nehezebb a helyzetünk. Ne mondja nekem senki, hogy nehezebb a helyzete, mint nekem volt. Mellényszabónál tanultam, amikor felszabadultam, akkor volt a gazdasági válság a legnagyobb. Munkanélküliség volt országszerte. Közvetítőkbé voltak nálamnál jobbak, idősebbek, gyakorlatibbakk sokan. Ha jelentkeztem munkára, azt kérdezték: tudok-e gallért tenni kabátra, ujját betenni, nadrághajtókát csinálni. Mellénynél én ezt soha nem láttam s így nem is tudhattam. Ugy el voltam keseredve, hogy ki sem tudom fejezni. Elmentem más szakmába, voltam üzleti kifizető stb. Amikor szakmába kerültem, igyekeztem minél többet elsajátítani. Becsüljék meg a jó műhelyt azok, akik jó helyeken dolgozhatnak, mert nem adatott meg az min-

denkinek. A szabó céhünkben az egyletben indítványoztam, vezessünk be *gyakorlati bemutató előadásokat*, darabkezelés, formaképzés stb. Akkor meg is csináltuk nehányszor nagy érdeklődés mellett. Sokat tanultam elméletben és gyakorlati dolgokban olyankor.

Sokat hangoztatta előttünk Elnök Atyánk: *ne húzódozzunk a falusi létől!* Sokan éheznek, nyomorognak, csak Pesten maradhasanak. Pedig a vidéki élet sem utolsó, de egy feltétele van: *tudni kell dolgozni*, ha az ember meg akar élni! Itt a szülőfalumban van annyi dolgom, hogy nem győzőm el látni. Mások a szabó szakmát mellékfoglalkozásnak tekintik, aratnak, kapálnak, a mezőgazdaságban dolgoznak, vagy csak nadrágszabónál tanultak s nekik ez elég volt s így alig van munkájuk, mert mást nem tudnak vállalni. Az ipari élet több oldalú képzettséget kíván. Értetni kell finoman dolgozni szalonmunkával, nemcsak mellényt vagy nadrágot, hanem mindent. Ismerni kell a konfekciós és vásári kidolgozást, tudni kell készíteni lengyel bundát, bocskai formaruhát, mindent, ami a szakmunkába tartozik. Kell tudni szörmézni, bekecsket készíteni, női ruhákhoz érteni, ha az iparos érvényesülni akar. Sokszor elhívják varrógépet javítani, kerékpárt szerelni stb. Ez mind hoz valami hasznot a házhoz. Felkeresnek megrendelésekkel nemcsak a szomszéd faluból, hanem még távolabbi helységekből is.

Aki nem tud lemondani a színházról, meccsekről, mozról, társadalmi életéről, az ne menjen falura. Aki érti a szakmáját, szereti az otthonát, családját, a csöndes, nyugodt, egyforma életet, nem vágyódik kalandokra, gvönyörüen megélhet vidéken. En nem kívánczozom vissza a Fővárosba, pedig feleségem pesti lány volt. Házasságunk első két évében be kellett járnom dolgozni, míg a mesterlevelet meg nem szereztem. Itt is van rádió, jön a fővárosból mindennap a napilap, megrendeltem a szaklapot, összekötetésben vagyok szakkörökkel, élem a világot, vígan, megelégedetten.

A Gondviselés megajándékozott bennünket egy *szép, egészséges fiúgyermekkel*, a szent estén lesz egy hónapos. Mindezt a *békés, kiegyensúlyozott, harmonikus boldog családi életet a Gondviselés után a legényegyletnek* s legfőképpen Elnök Atyának köszönhetem, aki lehetővé tette a számomra az érvényesülést útmutatásaival, tanácsaival és irányításával.

Olvastam a lapokban Elnök Atyának 25 éves elnöki jubileumáról. Megírták az ujságok a vígadói nagygyűlést. Olvastam a mult héten iparosgyűlést is. Az iparügyi miniszter úr mindenütt kihangsúlyozta az ipari szaktudás fontosságát, amire a *legényegylet évtizedek óta neveli az ifjúságot.*

Megszólalt a lelkiismeretem, amikor ezeket olvastam s úgy éreztem, kötelességem megköszönni Elnök Atyának mindazt a rengeteg értéket, amit egyleti fiú koromban szereztem, aminek azóta oly sok hasznát vettem".

„Többre születtem”

Előadattok ? „Örök fény”

már ■ Szindarabjaink ára 2.50 P

vitéz Pintér József szövetségi szolgálata : Mohács, Szászvár, Sátoraljaújhely, Miskolc, Csepel-Szabótelep

MOHÁCS. Fényes keretek között ünnepelte október 3-án mohácsi együtlenk fennállásának 50 éves évfordulóját. Az ünnepi szentmisét *Tihanyi János* apát-plébános elnök mondta, valamint a zászlóavatató szentbeszédet is. A gyönyörű zászlószalagot *vitéz Szőnyi Alajosné* zászlóánya adományozta és ő is helyezte el a zászlóra. A díszkögyűlés elején *dr. Simon Vendel* világi elnök leplezte le a mostani világháborúban hősi halált halt *Szitár János* és *Ivánfi János* emlékképét. Az ünnepi beszédet *Tihanyi János* apát-plébános mondta, rámutatván arra az eredményteljes munkára, mely az egylet falai között mindig folyt és ma is folyik. Az oktatás és irányítás mellett tág tér nyílt mind a nevelésre, s nemcsak jó mesterek kerültek ki az egylet falai közül, hanem vállaskölesileg megalapozott, hazaszeretettől izzó *állampolgárok* is. A város polgársága nevében *dr. Bartók Lajos* polgármesterhelyettes mondott magas szárnyalású gyönyörű beszédet. Kifejtette, hogy a szentistváni elgondolásnak milyen értékű bástyája lehet a katolikus legényegylet akkor, ha ápolja a keresztény magyarság gondolatát és munkájával elősegíti, hogy az európai nívó megtartása mellett maradjunk független magyarok. A szövetség nevében *vitéz Pintér József* üdvözölte a jubiláló egyesületet. Utána *Knittly Ferenc*, a legényegylet fáradhatatlan jegyzője festette megkapó színekben az egylet multját. Az ifjúság költő és szavalo tagjai közül *Pöpl János* és *Kresz István* fogták meg a hallgatókat költeményeikkel, illetve szavallatukkal. Hálásan emlékezünk meg arról a fáradhatatlan atyai jóindulatról, amellyel *Tihanyi János* apát-plébános viseltetett az egylet minden kicsi és nagy dolga iránt, nemkülönbön kítüntető vendégszeretetről, magyar úri asztaláról. Hálás örömmel köszöntjük kiváló tisztikarát, élén *dr. Simon Vendel* világi elnökkel és az egylet vezetését most átvéő *dr. Kocsányi Miklós* másodelnökkel. Tanúságképpen örömmel szögezzük le itt is a közgyűlés két nagyértékű megállapítását: 1. a helyettes polgármester által is kiemelt *hűség és törellen hazafiság* az egyesületi tagoknak, amellyel viselték a megszállás nehéz napjait, 2. a város *iparostársadalmának* kítüntető és nagy *anyagi áldozatokat is hozó támogatását* a legényegylet iránt.

SZÁSZVÁR október 10-én tartotta *székház-avatató ünnepségét*. Felejthetetlen kedves emlék és örök tanúság marad mindaz, ami ezt a székházat létrehozta: az egylet elnökének, *Nagy István* esperes-plébánosnak atyai szeretete és hatalmas anyagi áldozata; a fiúkkal közvetlen foglalkozó *Lovass László* káplán másodelnök gyönyörű gyümölcsöket termő agilitása és *Reisz Gyula* dékánal az élén az egylet fiatalságának szeretete és hűség ragaszkodása a legényegyleti gondolat iránt. *Nagy István* plébános-elnök saját telkét adta az egylet épülete számára és a hatalmas egyleti székházat az utolsó fillérig saját pénzéből fizette. Az egylet *dísztermékek* alig van párja az ország legényegyleti székházai között: kb. 20 m hosszú és 10 m széles. Ki kell emelnünk, hogy ez az építkezés akkor történt, amikor nemcsak a folytonos drágaság gördített akadályokat a munka elé, hanem a nagy anyagihiány is.

A község polgársága természetesen az áldozatnak megfelelő és tüntető lelkesedéssel és melegséggel ünnepelte a székház avatását, s csak természetes, hogy a díszgyűlésen megjelentek tömegét sem az új székház, sem az egylet udvara nem tudta befogadni. Az ünnepélyes szentmisét *Nagy István* esperes-plébános mutatta be, a szentbeszédet és az új tagok felavatását *vitéz Pintér József* központi elnök végezte. Az ünnepi díszgyűlésen *Lovass László* ügyvezető elnök üdvözölte a megjelent vendégeket. *Sparer György* egyleti tag szavallta *Mécs László*: Vád és védőbeszéd című versét, majd *Nagy István* plébános elnök a jelen voltak nagy áhitata mellett áldotta meg az új székházat. A legényegylet énekara *Várszeghy Alajos* kántortanító karnagy vezetésével népdalegyveleget adott elő, majd *vitéz Pintér József* mondotta el ünnepi beszédét. *Reisz Gyula* dékán az egylet eddigi működéséről számolt be, *dr. Patton János* Pécs-egyházmegyei elnök pedig gyönyörű szavakkal mondott záróbeszédet.

SÁTORALJAUJHELY. A róm. kat. egylet fényes ünnepségek között tartotta meg okt. 31-én tagavátását. Az ünnepi főpapi szentmisét *Homér Gyula* apát-plébános végezte. A szentbeszédet és tagavátót pedig *vitéz Pintér József*. A tagok közös szentáldozáshoz járultak. Délután díszgyűlést tartott az egyesület, melynek ünnepi beszédét az egyletet s a fiúkat minden ügyét annyi szeretettel s fáradhatatlan lelkesedéssel kézbevevő ügyvezető elnök: *Visi Ernő* mondotta. A bőséges, pompásan sikerült műsort a tagok adták. Külön kiemeljük *Tamás Géza* dékán üdvözlőbeszédét, *Kácán István* konferálását, *Dobránszky, Szalontay József, Kuruc Pál* és a *Horváth-Semsei* és *Vinnai—Fertő* kettős számait. Az egylet életét nagyhatású filmjein *Karniss László* pénztáros mutatta be, aki egyébként is az ügyvezető elnökkel együtt mindene az egyesületnek és fáradhatatlan barátja és nevelője a tagoknak. Hálásan emlékezünk meg *Homér Gyula* apát-elnök egylet iránti szeretetéről és támogatásáról s úri magyar vendégszeretetről. *Visi Ernő* ügyvezető elnöknek rövid pár hónapi otltre alatt végzett sikeres munkájáért szeretettel gratulálunk.

MISKOLC—MINDSZENT. Az egylet 10 éves fennállásának jubileuma a város legelső rangú kultúrtevékenységének sorában áll. Az ünnepség tele volt mély lelki tartalommal, igen magas szellemi szinttel, egészen kiváló színházi teljesítménnyel s a fiatalság minden derűjével, temperamentumával és tehetségével. *Dr. Révész Béla* II. elnök megmutatta mindazt a szépséget, mi benne rejlik s mit az egyletből kitermelt. Munkájából egyformán kivette a részét az egylet fiatalsága, a dékán s a tisztviselők és pártoló tagok *Ludvig István* alelnök vezetésével. Az ünnepi szentmisét *Tost Barna* kassai prelátus kanonok, főrendiházi tag, a Kassa-egyházmegyei egyletek egyházmegyei elnöke mondotta teljes papi segédlettel. Szentbeszédében a világ két óriási táborának gigászi küzdelméről beszélt: Krisztus fehér s a sátn vörös zászlajáról, mely mint örök totális háború, minden embert harcra hív. Krisztus zászlaja alá a miskolci egylet 30 új tagját avatta, hogy ben-

nük életerős élharcosok induljanak a biztos győzelem felé. Megható szertartás volt a szentmise végén az egész egylet felajánlása Jézus Urunk és Szűz Mária szent Szívének. A gyönyörű felajánlási imát az egylet világi elnöke, *Ludvig István* imádkozta elő. A jubileumi díszelőadás a város délszaki növényekkel, zászlókkal gyönyörűen feldíszített színházában folyt le. Miskolc város egyházi és világi előkelőségei színiültig megtöltötték a hatalmas színházat. Talpalatnyi hely nem maradt szabadon. A páholyokban ott láttuk: Lichtenstein László főispánt, dr. Szlávny László polgármestert, Finta József hadtestparancsnokot, Szántay István pápai prelátust, Vucsikits Jenő egyházközségi elnököt, Molnár Dezső országgyűlési képviselőit, Honti Béla helyettes polgármestert, Péchy Alán minorita rendfőnököt. Tasnády Antal főkapitányhelyettes stb. Az egyletet atyai szeretettel dédelgető elnök: *Viezer József* apátkanonok, prelátus nyitotta meg gyönyörű beszédelével a matinét. Üdvözölte a vendégeket, köztük a legényegyletek legrégibb s magyarságáért legtöbbször áldozó elnökét: *Tost Barna* kanonok, főrendiházi tagot és 25 éves egyleti jubileumát ünneplő *vitéz Pintér Józsefet*. Az ünnepi beszédet *vitéz Pintér József* mondta. Majd a nagyon gazdag, roppant színes, egészen művészi kvalitású műsor következett kizárólag egyleti szereplőkkel: *Csanády István* ünnepi ódája, *Szalontay Feri* műdalai, *Lajkó István* magyar nótái, *Fiedler István* „Az ember tragédiájá”-ból vett drámai jelenete, Kuruc táborigi jelenet *Szabó Zita* szülő-számával, *Borovszky Ibolya* magyar táncosjátéka. Végül a főváros ünnepelt ének-művésznője: *Kelly Anna* varázsolta el a színházat gyönyörű énekszámaival. Délután az egylet színházában díszgyűlés volt. *Ludvig István* olvasta fel az egylet történetét. *Tost Barna* prelátus kanonok 40 éves legényegyleti multjának bőséges tapasztalataiból mondott el felémelő példákat s ünnepelte a miskolci egylet fényes sikerét. Majd *Viezer József* apátkanonok elnök leplezte le a jubileumi vezetőség csoportképét. A rajta lévő gyönyörű példát adtak az eljövendő évtizedeknek arra: hogyan kell a legényegylet ügyét önzetlenül, apostoli módon s így egyedül eredményesen szolgálni.

CSEPEL—SZABÓTELEP. Feledhetetlen kedves emlék marad november 14-én tartott tagavató ünnepe. A varázs: *Sarang Ferenc* lazarista atya elnök személyéből áradt. Majdnem azt mondhatjuk, hogy éjt-nappalt ott tölt fia között. Egész szokatlan meleg benső barátság és szeretet fűzi össze az egész egyleti családot és teszi aktívá az egylet minden tagját. Itt nincs unalom, kényszer, eltartottság, papírforma, de mindenütt derűvel, ragyogással telített eleven élet. És kicsoda pompás fiúk s kedves gyermekek az egyleti család tagjai. Mennyi lelkivirág s épp ezért mennyi tehetség lakozik bennük! Az ünnepi szentmisét s a tagavató szentbeszédet *vitéz Pintér József* végezte. A tagok közös szentáldozáshoz járultak. Az esti fényes műsor beszédét *Sarang Ferenc* elnök mondta. A szereplők egészen kiváló játéka s nagyszerű rátermettsége miatt *vitéz Pintér József* a központ számára is felkérte a gárdát. Be is jött mindjárt másnap s itt is oly frenetikus sikert arattak, hogy a központ tagjai ma is emlegetik mindannyiukat s külön is a konferáló *Onozó Ferenc* dékán barátunk számait. Hálásan köszöntjük itt is az egylet világi elnökét, *Hámori Jánost*, kinek csa-

ládi otthona az egész egylet gyülekező helye és sokszor a próbák helye is. És a főrendező: *Varga István*. A szereplők nagy sikere az ő fáradszematlan tevékenységének az eredménye.

SAKK

9. sz. feladvány:

Bata Lőrinc Fonyód. „Ajedrez espanol” 1942. III. díj.

Világos: Kh5, Vd8, Ba6, Bd1, Fc1, Fh1, He4, Hg2, gy: a4, b2, b7, d4, d7, g6. (14.)

Sötét: Kd5, Hb6, Hc7, gy: a7, b3, b4, g7. (7).

Matt 2 lépésben.

A megfejtést jan. 13-ig lehet beküldeni Bányai József Pestszentlőrinc, Csillag-utca 5. címre. A megfejtők neveit közöljük.

Helyesbítés: Az okt. rovatunkban közölt (R. Fontana feladványban „f6”-on sötét gyalog áll. A megfejtés beküldése a 9. sz. feladvánnyal együttesen.

Az Új Nemesség” sakkrovata a februári számban nagy megfejtési versenyt rendez, melyre számmost felhívjuk olvasóink figyelmét.

3. sz. játszma: Világos: Pési (MÁV), sötét: Molnár (Emergé). Játszották a cégliga csapatbajnokságért 1943. évben Budapestben.

1. d4, d5 2. c4, Hc6 3. cd: Vd5: 4. Hf3, Fg4 5. Hc3, Vd7 6. d5, Ff3: 7. gf: He5 8. e4, 0—0—0 9. f4, Hg6 10. f5, He5 11. f4, Vd6 12. fe: Ve5: 13. Vf3, e6 14. fe, Fb4 15. Ff4, Vf6 16. e5, Vh4+ 17. Fg3, Vd4 18. Bd1, Vc5, 19. Ff2, Ve7 20. Fa6!!; c6 21. d6, Ve6: 22. Vch: + és matt a következő lépésben.

SAKKHIREK:

A Budapest kerületi csapatbajnokság 1943 nov. 10-én vette kezdetét 4 osztályban, 12-es létszámmal csapatonként.

Podgorecky Ferenc lengyel főhadnagy a villányi iparosok olvasóköriében + 9—2 eredménnyel tartott szimulánt.

A Kolozsvári Sakköző Társaság vendégül látta a Budapesti MÁV Törekvés Sportegylet sakkcsapatát. Változatos küzdelem után a kolozsváriak győztek 6^{1/2}—3^{1/2} arányban.

Barca mester tankönyve „Sakk” címen megjelent, 144. oldal terjedelemben.

Magyar versenysikerek Spanyolországban. Az „Ajedrez Espanol” 1942. évi nemzetközi kétlépes feladványversenyén 1. A. F. Argüelles, 2. J. Peris, 3. Bata Lőrinc Fonyód. (Lásd 9. sz. feladványunk.) Dícséret: 1. F. Salazar, 2. A. Piatesi, 3. J. Peris, 4. K. Arnstam, 5. Ébend Tibor (Budapest), 6. A. Piatesi. Elismerés sorrend nélkül: F. Ovesada, G. Jönson, Ébend, T. S. Manley, B. V. Dalvfen, Bata L.

Versenybírák: X. Novej Argue és E. Puig Ambrus (Spanyolország).

Bányai József, Pestszentlőrinc.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest.

Felölös szerkesztő és kiadó: *vitéz PINTÉR JÓZSEF*.

Máté-nyomda Bpest, VIII., József-u. 41. Telefon: 139—259.